

Mariano Rajoy va mirar a banda i banda de la sala, va alçar les celles en un gest d'incrèdilitat evident, i després de mirar novament els assistents a la primera junta directiva del Partit Popular posterior a les eleccions andaluses del 22 de març, no va poder evitar aquesta exclamació:

—¡Que hable alguien!

Feia poques hores que les urnes d'Andalusia havien deixat els conservadors molt per sota del resultat del 2012, quan van erigir-se la força més votada, malgrat que allò tampoc no els va servir per governar l'autonomia més poblada de l'Estat, un vedat de caça per al PP.

Sense governar, i amb un cas de corrupció severíssim a l'esquena del Partit Socialista —el dels ERO fraudulents—, el PP ha passat de tenir 50 diputats a tenir-

Fabra tremolós, i Bauzà, amb la barba a remulla

El resultat de les eleccions andaluses ha encès totes les alarmes a les seues valenciana i balear del PP. La millora amb relació a la desfeta de les europees ha estat tan minsa que la translació dels resultats al País Valencià i les Illes deixaria els populars molt lluny d'ambdós Governos.

ne 33, producte d'una davallada històrica, en percentatge de vot: del 40,67% d'ara fa tres anys al 26,76% d'ara, el PP pràcticament ha perdut un de cada tres vots. Un panorama dantesca per als 13 PP que en només unes setmanes, el 24 de maig, s'enfrontaran a les seues eleccions autonòmiques.

A les seues populars valenciana i balear, la derrota andalusa ha caigut com una gerra d'aigua freda. Era esperada, però hi havia l'esperança que la caiguda no fóra tan dolorosa: la millora de les dades macroeconòmiques i les notícies de tribunals que cada dia exporta Andalusia feien pensar que els seus no es desmobilitzarien tant com ho havien fet deu mesos abans, als comicis europeus.

En canvi, la clatellada ha estat antològica, molt més maligna del que s'espera-

ven els més pessimistes, fins al punt que entre els dirigents populars s'ha estès la sensació que no hi ha res a fer. De les europees ençà, el marge de millora ha estat bastant més escàs que no caldria, per tal de capgirar unes enquestes que insisteixen a situar el PP lluny dels Govern valenciana i balear.

Amb tot, el president estatal de la formació, Mariano Rajoy, no s'està de posar l'accent en aquesta millora. Ni que siga mínima, ha estat una millora, i els polítics, ja se sap, acostumen a exagerar-les. Per això insisteix que el PP andalus ha passat de tenir el 25,89% dels vots a les europees del 2014 a recollir el 26,76% dels sufragis a les andaluses d'enguany. Menys d'un punt de millora, és cert, però una millora, al capdavall.

El drama dels conservadors és que el vot de càstig depassa l'àmbit dels comicis europeus, afecta els autonòmics, i a segons quins municipis podria tenir efectes igualment devastadors a l'hora de conformar els nous consistoris. Per als partits i els seus votants, les europees eren una mena d'infidelitat consentida; ara, per contra, no passen de ser una relació més, de les moltes que tenen. Els electors s'han fet promiscus, fugen de la monogàmia i amenacen el sistema bipartidista que ha imperat fins ara, encara que a Andalusia, curiosament, els 17 escons que perden les dues forces majoritàries cauen tots del mateix costat, el del PP, perquè el PSOE no n'ha perdut ni un.

Una altra demostració de la importància que té la conjuntura política estatal –i més concretament el moment que travessa el partit en el Govern– en el context electoral autonòmic. Així com el 2011 els socialistes valencians i balears van patir en les seues carns la decadència del PSOE de José Luis Rodríguez Zapatero, ara el PPCV i el PP de les Balears podrien experimentar una sensació idèntica a la dels seus coreligionaris andalusos: la penalització, per part de la ciutadania, de la gestió que el seu partit està fent de la crisi econòmica, així com els episodis de corrupció que impliquen la seua cúpula, amb el cas *Bàrcenas* com a emblema.

Política-ficció. Es pot fer una traslació dels resultats andalusos al País Valencià i les illes Balears? D'alguna manera es tracta de política-ficció, perquè no es tracta de casos homologables, tenint en compte la diferent composició social de

tots tres territoris, així com la tradició política tan particular de cadascun. El PSOE acumula més de tres dècades de poder ininterromput a Andalusia, mentre el PP ja en porta dues al País Valencià i sempre ha estat el partit clarament hegemònic a les Balears, hi haja governat o no, en funció de la legislatura.

Els resultats andalusos han confirmat la notable erosió del PP que de fa temps prediuen les enquestes. El tímíssim avançament de posicions respecte a les europees d'ara fa un any, però, fa pensar que, en efecte, ara va de bo i els populars rebran un correctiu sense precedents.

Des d'aquest punt de vista sí que es pot fer una aproximació del que pot succeir la nit del 24 de maig, quan es coneixerà la nova composició dels Parlaments valenciana i balear. Prenent com a punt de partida l'evolució electoral dels populars a les grans ciutats andaluses, a les zones de costa amb una renda per càpita superior i a les ciutats mitjanes de substrat treballador, es pot establir una projecció dels resultats dels comicis del 24 de maig al País Valencià i les Illes.

De les europees als comicis autonòmics, a Andalusia, el PP ha passat del 25,89% al 26,76%, una millora neta del 0,87%. En relació a les últimes eleccions europees, l'increment del 0,87% equival al 3,36% dels vots –del 25,89%– que va obtenir el PP. Aquest és l'increment real sobre el vot emès, en base al qual pot fer-se una extrapolació de quina seria, a hores d'ara, la millora del PP al País Valencià i les Balears.

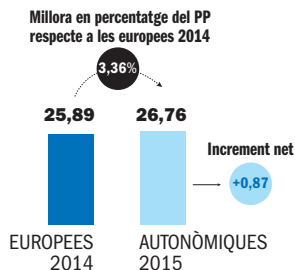
En el primer cas, el 29,01% de les europees passaria al 29,98%, i en el segon, del 27,48 de maig del 2014 al 28,4% de maig del 2015. Unes dades absolutament insuficients no sols a l'hora de governar amb majoria absoluta, sinó també per fer-ho amb pactes, perquè el resultat de Ciutadans, que es preveu extraordinari, no serviria per compensar la pèrdua de vots –sobretot, en forma d'abstenció– que patiria el PP.

Per tal de somiar de repetir a la Generalitat Valenciana i el Govern Balear, els populars han de superar el 35% de les paperetes i que Ciutadans vorege el 10% dels vots. Si foren capaços de convèncer el partit liderat per Albert Rivera, que sotmetrà qualsevol acord autonòmic al vist-i-plau de la cúpula de la formació, amb aquests resultats podrien mantenir-se al poder.

Les europees: un canvi d'època, no un miratge

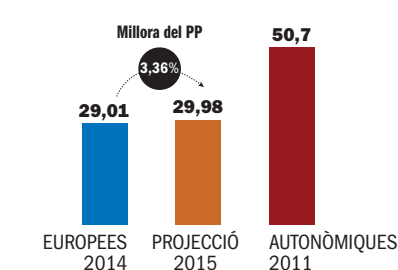
Malgrat haver guanyat més de 400.000 vots amb relació als comicis europeus del 2014, els resultats del PP a Andalusia han confirmat l'erosió severa del vot popular. Tot seguit fem una projecció dels resultats que podrien donar-se als comicis valencians i balears del 24 de maig, a partir de la millora mitjana del PP respecte al resultat europeu, prenent com a mesura el 3,36% autonòmic, 3,5% a ciutats mitjanes, 7,75% a ciutats mitjanes i 17% a ciutats turístiques densament poblades.

■ ANDALUSIA

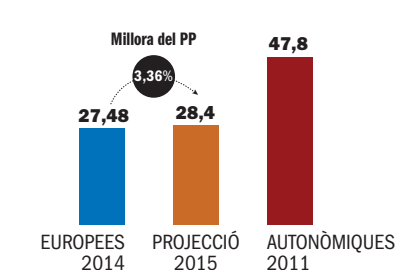
	Millora del PP (%)	Incram. net
Sevilla	27,80	-0,17
Màlaga	25,53	+7,67
Còrdova	32,47	+0,03
Granada	35,74	+5,12
Almeria	33,16	+5,91
Huelva	25,57	+3,59
Cadís	26,03	-1,34
Jaén	36,84	-0,38
Marbella	28,90	+10,65
Linares	25,30	+4,03

■ PAÍS VALENCIÀ

	Millora del PP (%)		
València	28,27	+7,75	30,5
Alacant	28,83	+7,75	31,1
Castelló	28,31	+7,75	30,5
Torrevella	37,74	+17	44,1
Oriola	45,18	+17	52,9
Benidorm	33,21	+17	38,8
Elx	28,36	+7	30,3
Torrent	25,94	+3,5	26,8
Gandia	33,83	+7	36,2
Paterna	21,48	+3,5	22,2

■ ILLES BALEARS

	Millora del PP (%)		
Palma	24,87	+7,75	26,8
Calvià	29,38	+17	34,4
Eivissa	25,14	+7,75	27,1
Manacor	24,87	+3,5	25,7
St. Eulàlia	35,17	+17	41,1
Marratxí	25,38	+7,5	27,3
Llucmajor	26,71	+3,5	27,6
Inca	28,38	+3,5	29,4
Ciutadella	28,36	+3,5	29,3
Maó	26,19	+3,5	27,1

Font: Junta d'Andalusia, Anxii Històric Electoral de la Comunitat Valenciana i Institut Balear d'Estadística

Passa que el resultat de les europees va ser tan pobre –i la confirmació del distanciament del seu electorat a les andaluses, tan clara– que costa d'imaginar un PP per damunt del 35% dels vots. Sobretot si descendim al detall, a cada municipi, i analitzem quin ha estat el comportament electoral a les ciutats mitjanes i grans d'Andalusia, allà on el PP obté els seus millors resultats, en comparació a unes àrees rurals que, en general, estan decantades del costat socialista.

A les vuit capitals de província, la millora del PP en percentatge de vot ha estat molt escassa. De fet, a Sevilla, Cadís i Jaén, fins i tot n'ha obtingut menys, i a Còrdova, el resultat ha estat gairebé idèntic. O siga que els únics llocs on els populars han millorat una mica el resultat tan penós del 2014 ha estat a Huelva, Granada, Almeria i, sobretot, a Màlaga. En cap dels casos, però, aquesta millora no ha servit per guanyar més de dos punts, en percentatge de vot emès.

Prenent com a referència el resultat més òptim per als interessos populars –el de Màlaga, on han passat del 25,53%

de les europees al 27,49% de les andaluses–, el 7,75% que aquest increment representa sobre el vot del PP d'ara fa un any, traslladat a les capitals valencianes i balears, tampoc no ajudaria a situar els populars en unes xifres cridaneres: a València, Alacant, Castelló i Elx –on el PP, a les europees, va quedar-se en el 28%– els conservadors tindrien problemes per anar gaire més enllà del 30%. Si fa no fa, el PP aconseguiria un 30,3% a Elx, un 30,5% a València i a la capital de la Plana, i un 31,1% a Alacant, en tots els casos a moltíssima distància dels resultats que Francisco Camps va obtenir-hi el 2011: el 48,1%, el 51,7%, el 47% i el 51%, respectivament.

El PP, que es movia pels volts del 50% a les Illes i el País Valencià, ara patirà per superar el 30%

A Palma, aquest 7,75% de vot que com a màxim ha pogut créixer el PP a Màlaga, el situaria en el 26,8%, una xifra irrisòria que José Ramón Bauzá prova de rellançar amb mesures d'impacte com ara la comunicació de no concedir llicència per a les emissions del 3/24 i del 33 a les Illes. A les europees de l'any passat, el PP va situar-se en un 24,9% a la capital balear, una xifra impensable.

Si la translació es fa en funció de la característica de cada municipi, la nítida millora del PP a municipis andalusos densament poblats –i rics– com ara Marbella, Mijas, Fuengirola, Benalmádena o Estepona –en percentatge de vot, l'augment s'ha mogut entre el 3% i el 8%– ha fet que els populars milloren d'un 17% –de mitjana– el percentatge del 2014. En el cas valencià, això faria créixer el PP fins el 52,9% a Oriola, fins el 54,9% a Torrevella i fins el 47,8% a Benidorm, per bé que en l'últim cas, els hàbits electorals són una mica diferents i costa de creure que el PP se situe tan a dalt. A les Balears, a Calvià i Santa Eulàlia des Riu, els populars passarien del 25% i del 35%

que respectivament van aconseguir a les europees, al 34% i el 41% d'ara.

A les ciutats grans i mitjanes que no són capital de província, els canvis són encara més matisats. A Andalusia, l'evolució del PP a poblacions com ara Jerez de la Frontera, Alcalá de Guadaíra, Dos Hermanas, Sanlúcar de Barrameda, La Línea de la Concepción o Linares no fan pensar en una millora sensible del PP a llocs com Vila-real, Sagunt, Paterna, Mislata, Torrent, Alzira, Gandia, Alcoi, Elda o Sant Vicent del Raspeig, malgrat l'efecte arrossegament que generen els alcaldes que governen aquests municipis, majoritàriament del PP.

Si fem una extrapolació de la millora del resultat del PP a les ciutats d'aquest tipus d'Andalusia, aquest partit només estaria en condicions de superar el 30% a Elx i Gandia, en especial en aquest últim cas. En canvi, a ciutats com Paterna, Mislata, Sagunt, Alcoi o Sant Vicent del Raspeig, les possibilitats de superar el 25% a l'urna autonòmica són reduïdes. Com a Andalusia, el PP parteix d'un resultat molt modest, a les europees.

A les Illes passa igual, però el ben cert és que el PP no va quedar tan erosionat a les europees del 2014, i a ciutats mitjanes com Eivissa, Manacor, Marratxí, Inca, Lluçmajor, Ciutadella i Maó, recolliria entre el 25% i el 30%.

Tot plegat, un panorama incert, però profundament descoratjador per als interessos dels populars, que observen amb estupor la manca de reacció del seu electorat així que s'acosten cites electorals més importants. El correctiu d'ara fa un any sembla que no va ser una excepció, sinó que, ben altrament, podria haver significat el seu nou hàbitat natural.

La carta de *cavall guanyador* —que fa apujar-s'hi els desorientats que no saben què votar— pot jugar en benefici del PP, però el soroll que han provocat els quatre anys de Bauzà a la presidència balear i el soroll encara més ensordidor que causen els procediments judicials en què està immers bona part del PP valencià, amenacen de fer realitat els pitjors pronòstics i que els populars, que fa no gaire es movien plàcidament pels volts del 50% dels vots, ara troben serioses dificultats per superar el 30%. Fabra tremola, i Bauzà, ja té la barba a remulla.

Victor Maceda

El president del Govern balear i del PP illenc, desesperat, demana a Gabriel Cañellas que l'ajudi en la campanya electoral per intentar no perdre el poder.

Cañellas, taula de salvació

Sorprenentment, José Ramón Bauzà ha demanat ajuda per a la campanya electoral a Gabriel Cañellas. Cal destacar-ho perquè s'havien allunyat molt durant els últims dos anys. A Palma tothom ho interpreta com una prova del pànic que sent el president davant de les pròximes eleccions. Una por que s'ha generalitzat entre la militància després del resultat de les andaluses.

Andalusia. El càstig extrem que ha rebut el PP en aquella comunitat ha encès totes les alarmes. Ja no són només les enquestes les que auguren una derrota, sinó que la primera cita amb les urnes del cicle electoral actual s'ha saldat amb una pèrdua d'un terç dels vots que els conservadors andalusos aconseguiren en els anteriors comicis. Una minva tan enorme no pot ser només explicada per raons domèstiques. “Me pareix que ningú dubta que el càstig és sobretot nacional i això vol dir que nosaltres podríem rebre més del que tots hem imaginat fins ara”, confessa un antic alt càrrec del govern de Jaume Matas, del PP.

Malgrat que ningú cregui a Balears que l'exemple andalús es repeteixi fil per randa, sí que hi ha elements potencialment comuns. És ver que són realitats polítiques i electorals molt diferents, no debades el PP és el primer partit a l'arxipèlag amb quasi el doble de vots del PSOE, una distància que fins ara la majoria dels dirigents conservadors consideraven que, a pesar que es pogués reduir molt el mes de maig, encara seria suficient per continuar governant, si bé en minoria. Però de cop i resposta aquelles urnes tan llunyanes i tan distintes han fet aparèixer en l'ànim de molts militants conservadors autòctons el pànic

a rebre un càstig molt més intens que el que se suposava. Sobretot perquè, a banda de raons domèstiques, el que ha passat a Andalusia posa de manifest, pensen, que la imatge de Mariano Rajoy és nefasta. “Aquí el vot és molt nacional i per tant tot allò que passi a Madrid ens acaba afectant de ple; el 2011 tenguérem a favor el vent que venia de la Península, i que enfonsava el PSOE, però ara ens ve en contra”, diu l'antic alt càrrec, avui retirat de la política activa, tot i que manté la militància conservadora. És aquest vent polític que arriba a les Illes des d'Espanya endins el que ha provocat un indissimulat pànic general a perdre el Govern, els Consells insulars i la major part dels ajuntaments que guanyaren el 2011. És significatiu que a les eleccions locals d'enguany el PP presentarà el nombre de candidatures més baix de la història perquè en alguns pobles no compareixerà amb les seves sigles sinó amagat rere de candidatures suposadament independents.

Aquest ambient de pessimisme, fins i tot de derrotisme, és radicalment negat per la cúpula del partit en públic, per descomptat. Però en aquests moments és difícil trobar un sol militant significat o quadre dirigent que no tingui per segur que el mes de maig el PP rebrà una severa derrota a les urnes. Molt més greu del que fins ara tenien per possible.

Bauzà i Cañellas. Poc abans de les eleccions andaluses el president del Govern s'adonà que pintaven bastos. Fins aleshores defensava davant de tothom que les enquestes s'equivocaven i que el PP té molt de vot ocult que es manifestarà el dia de les eleccions. Alguna cosa va passar, però, entre finals de febrer i principis de març que li va fer obrir els ulls a una probable realitat